

10. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

οἰκίαν ὑπερεκπεπλήχθαι καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ τὸν ἐλέ-
φαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῆ καλόν
τι ἄλλο ἐωρακότι—ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ καὶ τοὺς βελτίστους
συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ
5 τοῦτο γένοιτο ἄν.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς
ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς
ῶν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν καὶ τοῖς λεγο-
μένοις παρακολουθῶν καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φωνῆς
10 καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἄν τις
εὐμαθῆς ἀκροατῆς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα καὶ τὸν λέγοντα
ἐπαινῶν καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν
τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦ-
σαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον καὶ πρὸς αὐτὴν
15 ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν
ἀμειβομένην τοὺς ἄδοντας ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς
κατοικοῦσαν καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεία ἢ τοῦ 4
λέγοντος γνώμη καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι
20 καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θεᾶς· σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν, εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμησαν ἐκπέμπει
τοὺς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν τὴν ὄψιν τῶν ὄπλων
ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὄργην, καὶ ἐπεὶ ἐνέδου αὐτὰ
πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου
25 ἐπιθυμίαν, λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων;
καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος εὐφυῆς καὶ πόα εὐθαλής
καὶ πηγὴ διαυγῆς μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ, κἀνταῦθα καθεζόμενος
Φαίδρου τε τοῦ Μυρρινουσίου κατειρωνεύετο καὶ τὸν Λυσίου τοῦ
Κεφάλου λόγον διήλεγχε καὶ τὰς Μούσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν
30 ἤξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν συνεπιληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος
λόγων, καὶ οὐκ ἠσχύνετο γέρων ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένοισ